

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/273/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112203280
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1112203280.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Krála v právnej veci navrhovateľky: X. U., O.. XX.XX.XXXX, V. G., B. X, zastúpený: FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom Radlinského 2, 811 07 Bratislava proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Národnou bankou Slovenska, so sídlom ul. Imricha Karvaša 1, 813 25 Bratislava, v konaní o náhradu škody vo výške 3.382,45 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I v Bratislave, zo dňa 14. apríla 2014, č. k. 25C/25/2012-168, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 14. apríla 2014, č. k. 25C/25/2012-168 v napadnutej časti, **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 28.04.2015, č.k. 8Cdo/173/2015-235 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20.10.2014, sp. zn. 6Co/504/2014, 6Co/513/2014 vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie proti výroku, ktorým potvrdil uznesenie o súdnom poplatku odmietol.

Dovolací súd vo svojom odôvodnení uviedol, že navrhovateľka namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p..

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu právnou úpravou za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. NS SR uviedol, že z obsahu predmetného spisu vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej podala odvolanie navrhovateľka, ktoré bolo doručené odporkyni - úprava súdu na č.l. 189 spisu. K odvolaniu sa odporkyňa písomne vyjadrila podaním zo 14.07.2014 a spis bol následne predložený krajskému súdu, ktorý po oboznámení v súlade s ust. § 156 ods. 3 O.s.p., v spojení s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. vo veci 20.10.2014 rozhodol. Vyjadrenie odporkyne k odvolaniu však nebolo doručené navrhovateľke. NS SR mal za to, že opomenutím doručenia tohto vyjadrenia navrhovateľke došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tým aj k odňatiu jej možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.. NS SR v tomto závere vychádzal z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 13.01.2015 vo veci Z. proti Slovenskej republike, v ktorom ESĽP dospel k záveru, že opomenutie povinnosti doručiť rovnopis odporcovho písomného vyjadrenia

sťažovateľke, predstavovalo popretie jej práv na spravodlivé konanie. Teda skutočnosť, že vyjadrenie k odvolaniu nebolo doručené navrhovateľke, bola dôvodom, prečo dovolací súd v zmysle rozsudku ESLP rozsudok krajského súdu zrušil.

Návrh o námietke navrhovateľky o nesprávnom prístupe súdov nižších stupňov k dokazovaniu, o spochybnovaní úplnosti zistenia skutkového stavu o námietke, že súdy nižších stupňov nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania, o nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ako aj námietku týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia veci, dovolací súd považoval za nedôvodné. Mal za to, že nevykonanie dôkazov podľa návrhov predstavuje navrhovateľky nie je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). K námietke spochybujúcej úplnosť zistenia skutkového stavu veci uviedol, že dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie, pretože dovolanie nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných väd. K námietke navrhovateľky, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania, dovolací súd uviedol, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prístupnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ust. § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p.. Pokiaľ navrhovateľka namietala nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, táto námietka podľa odvolacieho súdu taktiež nebola dôvodná, keď dovolací súd poukázal na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, pričom možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. V danej veci sa odvolací súd stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu. Pre zdôraznenie jeho správnosti poukázal na uvedené skutočnosti, vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami navrhovateľky, ktoré vyhodnotil za nedôvodné. Dovolací súd zdôraznil, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, konkrétne podrobne rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o nesplnení predpokladov zodpovednosti odporkyne za škodu uplatňovanú navrhovateľkou. Mal za to, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa je zrozumiteľné a podrobne objasňujúce v zmysle § 157 ods. 2 skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu. Nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces. K námietke navrhovateľky týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia veci, dovolací súd uviedol, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe, ale prípustnosť dovolania nezakladá, nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo ani nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania nezneskútuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia.

Nakoľko dovolanie navrhovateľky smerovalo aj proti uzneseniu odvolacieho súdu o súdnom poplatku, prípustnosť tohto dovolania dovolací súd posudzoval podľa ust. § 239 O.s.p., avšak mal za to, že uznesenie odvolacieho súdu v predmetnej veci nemožno podriaďiť pod žiaden dôvod prípustnosti, vyplývajúci z ust. § 239 O.s.p., lebo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa o súdnom poplatku nezmenil, ale ho potvrdil a nerozhodoval ani vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Dovolací súd zároveň uviedol, že v novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania podľa § 243d ods. 1 O.s.p.

Po zrušení rozsudku Krajského súdu v Bratislave dovolacím súdom, súd prvého stupňa v prílohe podania zo dňa 04.06.2015 (č.l. 254) doručil vyjadrenie odporcu k podanému odvolaniu k rukám právneho zástupcu navrhovateľky, ktorý predmetné vyjadrenie prevzal dňa 08.06.2015, čím súd prvého stupňa odstránil procesnú vadu a skutočnosť, ktorá bola dôvodom, prečo dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil.

Odvolací súd následne vo veci samej a to v časti, ktorá bola NS SR, ako súdom dovolacím zrušená, ďalej konal a dospel k nasledovným skutkovým zisteniam:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky na začatie konania, ktorým sa voči odporcovi domáhala zaplatenia sumy 3.382,45 eur s prísl. titulom náhrady škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom odporcu podľa § 9 zákona číslo 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci z dôvodu, že ako člen družstva vložil peňažné prostriedky do družstva Podielové družstvo Slovenské investície, ktoré na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt v rámci prospektu investície, schváleného Národnou bankou Slovenska, zhromažďovalo peňažné prostriedky od svojich členov a zabezpečovalo ich zhodnocovanie podľa zákona číslo 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách, a to prostredníctvom CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s., s ktorým družstvo uzatvorilo zmluvu o správe portfólia cenných papierov, ktorá bola menená a doplňovaná. Miera zhodnotenia peňažných prostriedkov vložených navrhovateľkou do družstva mala byť v súlade s prospektom investície 8 %. Obchodník s cennými papiermi vykonával svoju činnosť na základe povolenia na poskytovanie investičných služieb NBS do 01.03.2011, kedy mu NBS toto povolenie, v rámci výkonu dohľadu, odobrala. Po ukončení svojej činnosti pre družstvo ku dňu 30.04.2010 obchodník s cennými papiermi družstvu neodovzdal žiadne portfólio cenných papierov, ani zverené peňažné prostriedky, a preto družstvo nedisponovalo prostriedkami na výplatu navrhovateľkou zverených prostriedkov, vrátane ich zhodnotenia. Navrhovateľke preto konaním obchodníka s cennými papiermi, v spojení s jeho činnosťou pre družstvo, vznikla škoda, nakoľko jej majetok sa zmenšil o sumu do družstva vložených a nevrátených finančných prostriedkov. Navrhovateľka mala za to, že za vznik tejto škody zodpovedá odporca, v dôsledku nesprávneho úradného postupu pri výkone dohľadu nad činnosťou obchodníka s cennými papiermi pri činnosti pre družstvo podľa zmluvy, keď po zistení závažných a podstatných nedostatkov v činnosti obchodníka s cennými papiermi, NBS neurobila riadne a včas úkony potrebné na nápravu nedostatkov, ani na ich zamedzenie do budúcnosti, pričom z charakteru zistených porušení musela vedieť, že nedostatky v činnosti obchodníka s cennými papiermi zasahujú do práv a právom chránených záujmov družstva vo vzťahu k jeho záväzkom voči členom, ktorí mu zverili prostriedky na ich zhodnotenie. Za nesprávne považovala navrhovateľka aj ten úradný postup odporcu, pri ktorom 1/ nevykonala potrebné opatrenia na zabránenie vzniku škody družstvu na majetku, ktorý bol tvorený prostriedkami jeho členov, 2/ neupozornil družstvo na možné riziká spolupráce s obchodníkom s cennými papiermi, 3/ zbytočnými prietahmi, resp. svojou nečinnosťou spôsobil, že tak voči družstvu, ako aj voči obchodníkovi s cennými papiermi, neprijal vhodné opatrenia na zabezpečenie, aby tieto subjekty nemohli so svojím majetkom nakladať inak, než za účelom uspokojenia pohľadávky navrhovateľky a 4/ odporca nereagoval na list družstva zo dňa 24.06.2010, ktorým podľa § 86 ods. 3 zákona číslo 566/2001 Z. z. dalo podnet na vyhlásenia obchodníka s cennými papiermi za neschopného plniť záväzky voči klientom.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav, tak ako je opísaný v odôvodnení rozhodnutia na strane 8 - 13, keď sa súd prvého stupňa podrobne oboznámil s predloženými rozhodnutiami účastníkov konania, listinnými dôkazmi. Okrem iného sa zároveň oboznámil aj s listinnými dokladmi predloženými navrhovateľkou na CD nosiči, podrobne špecifikovaných na čísle listu 11 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa. Okrem iného súdu prvého stupňa zistil, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.04.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05.05.2011, bol v konaní vedenom pod sp. zn. 3K/95/2010 vyhlásený konkurz na majetok družstva ako úpadcu a do funkcie správcu bol ustanovený Mgr. Marek Letkovský. Tento podal správu o priebehu konkurzu pre účely prvej schôdze veriteľov, ktorej okrem iného, k podnikateľskej činnosti družstva v súvislosti so zmluvou o riadení portfólia uviedol, že nič nenasvedčuje tomu, že by sa obchody uskutočnili v súlade s touto zmluvou. Dôkazy potvrdzovali, že družstvo samo nakupovalo cenné papiere a investovalo do viacerých projektov, čím obchádzalo svojho obchodníka s cennými papiermi, ktorý potom nemôže niesť zodpovednosť, nakoľko on sám žiadne prostriedky neprijal a ani neuskutočňoval obchody na účet družstva. Družstvo počas celého svojho fungovania pritom poukazovalo na to, že jeho činnosť je pod dohľadom NBS. Pokiaľ išlo o pohľadávky prihlásené do konkurzu, ich masa bola vyššia ako stanovený odhad skutočných vkladov a nachádzali sa medzi nimi aj fiktívne pohľadávky, ktoré však správca konkurznej podstaty nevedel určiť. Správca konkurznej podstaty vyjadril i pochybnosti vo vzťahu k nároku na výplatu vyrovnacích podielov, ktoré predstavenstvo Družstva vystavovalo tesne pred konkurzom. Vyjadril, že uplatnené nároky bude možné porovnať s evidenciou úpadcu až po podrobnom audite účtovníctva. Prípadné popretie pohľadávky neznamená automatické vyradenie z jej uspokojenia, nakoľko v takom prípade sú veritelia povinní nepochybným a jednoznačným spôsobom preukázať, že peniaze do Družstva naozaj vložili, resp. že ich nárok vznikol iným nepochybným spôsobom.

Vo vyjadrení k výzve Okresného súdu Bratislava I na predloženie správy o stave konkurzu, vedeného pod sp. zn. 3K/95/2010 zo dňa 24.02.2014, správca konkurznej podstaty uviedol, že konkurz prebieha od 19.04.2011, nie je právoplatne skončený. Do konkurzu bolo prihlásených cca 2 450 pohľadávok, približne 2 000 veriteľov, ktorí si uplatňujú nároky voči úpadcovi v celkovej výške viac ako 32,5 milióna eur. V záujme úpadcu je vedených približne 200 súdnych konaní, z ktorých väčšina je tvorená uplatnenými nárokmi z odporovateľných právnych úkonov, vykonaných pred vyhlásením konkurzu, ktorými boli niektorí veritelia úpadcu uspokojení na úkor ostatných veriteľov. Tieto úkony zahŕňajú aj prevody finančných prostriedkov z úpadcu na niektoré spriaznené spoločnosti, patriace do finančnej skupiny okolo spoločnosti CI HOLDING, akciová spoločnosť, pričom bol uplatnený i nárok voči Advokátskej kancelárii FUTEJ & Partners, s.r.o., ktorá vykonávala pre úpadcu pred vyhlásením konkurzu právne zastúpenie a ktorej bolo vyplatených cca 210.000,- eur v čase, kedy už úpadcovi bezprostredne hrozil úpadok. Najväčšie nároky úpadcu predstavujú tie uplatnené voči SR - Národnej banke Slovenska, voči poisťovni AIG Europe, organizačná zložka poisťovne z iného členského štátu, voči členom predstavenstva úpadcu, voči SR - Garančnému fondu investícií, ako aj obchodníkovi s cennými papiermi. Okrem toho sú vedené i konania, ktorých cieľom je prinavrátenie majetkového vplyvu úpadcu nad majetkom, ktorý bol spolufinancovaný z prostriedkov úpadcu a ktorý bol v čase pred vyhlásením konkurzu zo sféry jeho vplyvu odstránený podozrivými právnymi úkonmi.

Právna zástupkyňa navrhovateľky vo svojich ústnych prednesoch na pojednávaní súdu zotrvala na dôvodnosti podanej žaloby navrhovateľky, v znení jej doplnenia zo dňa 11.04.2013, ktorou sa navrhovateľka domáhala náhrady škody voči odporcovi titulom nesprávneho úradného postupu odporcu pri výkone dohľadu nad povinne dohliadanými subjektmi finančného trhu v zmysle § 1 ods. 3 zákona č. 747/2004 Z. z., a to nad Družstvom, ktorého bola navrhovateľka členom a nad obchodníkom s cennými papiermi, ktorého Družstvo používalo na zhodnocovanie finančných prostriedkov získaných aj od navrhovateľky, všetko v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ išlo o bližšiu vecnú a časovú špecifikáciu nesprávneho úradného postupu odporcu, právna zástupkyňa navrhovateľky poukázala na podanie - doplnenie žaloby zo dňa 11.04.2013.

K členstvu navrhovateľky v Družstve právna zástupkyňa navrhovateľky ďalej uviedla, že toto vzniklo dňa 27.11.2006, pričom dokladom o tom nedisponovala. Členstvo navrhovateľky v Družstve zaniklo na základe písomnej žiadosti o zrušenie členského podielu v Družstve zo dňa 27.08.2010 ku dňu 15.12.2010 (č. I. 25) v zmysle Dohody o zrušení členského podielu. Navrhovateľke vzniklo právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu v sume 3.382,45 eur. Samotná škoda v uplatňovanej výške zodpovedala finančným prostriedkom, vloženým navrhovateľkou do Družstva, formou členského vkladu, ktoré jej neboli vyplatené pri zániku členstva v Družstve formou vyrovnacieho podielu. Právna zástupkyňa navrhovateľky mala za to, že navrhovateľka preukázala existenciu všetkých troch predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu, a preto nesúhlasila s argumentáciou odporcu o predčasnosti podanej žaloby. Žiadna platná právna norma totiž neustanovuje záver o predčasnosti podanej žaloby, a to i v prípade, keď by si navrhovateľka neuplatnila nárok voči subjektu, ktorý je podľa odporcu povinný jej plniť.

Navrhovateľka požiadala NBS o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú skutočnosť odporca nerozporoval, s negatívnym výsledkom.

Navrhovateľka, ako veriteľka, prihlásila svoju pohľadávku voči Družstvu do konkurzu prebiehajúceho na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 3K/95/2010, vo výške 3.382,45 eur, ktorá pohľadávka bola správcom konkurznej podstaty v celom rozsahu popretá a navrhovateľka podala incidenčnú žalobu voči správcovi konkurznej podstaty; konanie vedené pod sp. zn. 2Cbi/402/2011.

Súd prvého stupňa vec správne posúdil s poukazom na ust. § 3 ods. 1 a 2 a § 9, § 15 a § 17 zákona číslo 514/2003 Z. z.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľka sa stala členom družstva PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKÉ INVESTÍCIE, pričom požiadala Družstvo žiadosťou dňa 27.08.2010 o zrušenie členského podielu a jej členstvo v Družstve zaniklo tak, ako vyplýva z Dohody o zrušení členského podielu zo dňa 15.12.2010. Navrhovateľke vzniklo právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu v hodnote 3.382,45 eur.

Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.04.2011, sp. zn. 3K/95/2010, bol na majetok Družstva ako úpadcu vyhlásený konkurz, do funkcie správcu bol ustanovený Mgr. Marek Letkovský a veritelia Družstva boli vyzvaní na prihlásenie pohľadávok v lehote 45 dní odo dňa vyhlásenia konkurzu. Navrhovateľka si formou prihlášky prihlásila voči Družstvu pohľadávku v sume 3.382,45 eur, ktorá bola správcom konkurznej podstaty v celom rozsahu popretá a navrhovateľka sa obrátila na súd incidenčnou žalobou na určenie oprávnenosti jej pohľadávky, konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 2Cbi/402/2011 a nie je právoplatne skončené.

Súd prvého stupňa bol toho názoru, že v tomto štádiu konania navrhovateľka nepreukázala vznik škody.

Podľa ustálenej súdnej judikatúry (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cz/110/84, publikovaného vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. 4/87, ktoré je vzhľadom na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2006, sp. zn. 4Cdo/199/2005, naďalej aplikovateľné, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25Cdo/1404/2004) platí, že nárok na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., ako aj zákona č. 514/2003 Z. z., môže byť v občianskom súdnom konaní úspešne uplatnený voči štátu až vtedy, ak nemožno dosiahnuť uspokojenie pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi iným titulom, napr. titulom vydania bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal a je povinný ho vydať. Preto, ak má navrhovateľka pohľadávku voči subjektu, ktorý ju získal ako prospech a má povinnosť tento prospech vydať, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa úhrady pohľadávky voči dlžníkovi, nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu, či už podľa zákona č. 58/1969 Zb. alebo zákona č. 514/2003 Z. z., a tým ani predpoklad existencie škody.

Súd prvého stupňa uviedol, že vychádzajúc z vyššie uvedeného, navrhovateľka sa ako bývalá členka Družstva, s ktorým bola v právnom vzťahu a z ktorého jej v prípade vystúpenia vzniklo právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu, musí domáhať zaplatenia svojej pohľadávky voči Družstvu, nakoľko Družstvo je vo vzťahu k nej v pozícii dlžníka/povinného, resp. osoby, ktorá je povinná navrhovateľke vydať získaný prospech v podobe vyrovnacieho podielu. Navrhovateľka si síce uplatnila formou prihlášky v konkurze vyhlásenom na majetok Družstva pohľadávku voči Družstvu, avšak v čase rozhodovania súdu (ktorý čas je rozhodujúci pre posúdenie veci v zmysle § 154 O.s.p.) nepreukázala bezúspešnosť uplatňovania svojich práv voči Družstvu. V prvom rade, oprávnenosť jej nároku uplatneného v konkurznom konaní formou prihlášky voči Družstvu je predmetom konania Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2Cbi/402/2011 (konanie o incidenčnej žalobe voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu - pozn. súdu). Zároveň, z vyjadrenia správcu konkurznej podstaty úpadcu - Družstva zo dňa 24.02.2014 vyplýva, že konkurzné konanie nie je právoplatne skončené, keď je vedených približne 200 súdnych konaní, z ktorých väčšina je tvorená uplatnenými nárokmi z odporovateľných úkonov vykonaných pred vyhlásením konkurzu, ktorými boli niektorí veritelia úpadcu uspokojení na úkor ostatných, ďalšie nároky sú tie, ktoré si úpadca uplatňuje voči SR - Národnej banke Slovenska, SR - Garančnému fondu investícií, voči poisťovni AIG Europe, členom predstavenstva Družstva, obchodníkovi s cennými papiermi, a okrem toho, vedie i konania za účelom prinávratenia majetkového vplyvu úpadcu nad majetkom, ktorý bol spolufinancovaný z prostriedkov úpadcu a ktorý bol v čase pred vyhlásením konkurzu zo sféry jeho vplyvu odstránený podozrivými úkonmi. Je teda zrejmé, že toho času nie je možné ustáliť majetok úpadcu - Družstva, s ktorým bola navrhovateľka v záväzkovom vzťahu a z ktorého majetku by mala byť uspokojená jej pohľadávka uplatňovaná i v prebiehajúcom konaní titulom náhrady škody za nesprávny úradný postup. Z tohto dôvodu nemohol súd v rozhodnom čase (§ 154 O.s.p.) ustáliť, či a najmä v akej výške vznikla navrhovateľke škoda, ktoré okolnosti sú rozhodné aj pre plynutie premlčacej doby na uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu (§ 19 zákona č. 514/2003 Z. z.). Ak teda neexistuje škoda v dobe rozhodovania súdu o uplatnenom nároku navrhovateľky na jeho náhradu, nárok bol uplatnený predčasne.

I napriek tomu, že navrhovateľka nepreukázala existenciu škody, ako majetkovej ujmy, ako jedného z predpokladov zodpovednosti odporcu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., považuje súd za potrebné uviesť, že podľa jeho mienky navrhovateľka nepreukázala ani namietaný nesprávny úradný postup odporcu.

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, spočívajúci v oneskorení zistení neaktuálnosti údajov zahrnutých do Prospektu investície, a tým neplatnosti Prospektu investície a následnom oneskorení zakázania činnosti Družstva, súd udáva, že dohľad NBS nad činnosťou Družstva ako vyhlasovateľa

verejnej ponuky majetkových hodnôt bol regulovaný zákonom č. 566/2001 Z. z. v obmedzenom, resp. vymedzenom rozsahu, spočívajúcom v kontrole tých povinností uložených vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt zákonom (zverejnenie schváleného Prospektu investície pred začatím verejnej ponuky, plnenie informačných povinností, predloženie na posúdenie oznámenia o verejnej ponuke majetkových hodnôt, dodržiavanie ustanovenia § 126 ods. 5 zákona č. 566/2001 Z. z.). K takým povinnostiam patrila počnúc od 01.01.2009 i povinnosť aktualizácie Prospektu investície podľa § 125c ods. 1, v spojení s § 127 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. a počnúc od 01.06.2010 povinnosť dodržiavania Prospektu investície podľa § 129 ods. 3 zákona č. 566/2001 Z. z. V prípade nastania novej významnej skutočnosti, vecnej chyby alebo nepresnosti týkajúcej sa údajov zahrnutých do Prospektu investície, ktorá by mohla ovplyvniť správne hodnotenie majetkových hodnôt, malo Družstvo tieto uviesť v dodatku Prospektu investície. Povinnosť aktualizácie Prospektu investície sa vzťahovala primárne na Družstvo, ktoré malo v takom prípade vypracovať dodatok Prospektu investície a predložiť ho na schválenie NBS. Ak štatutárny orgán Družstva nesplnil povinnosť a o nových významných skutočnostiach nepredložil dodatok k Prospektu investície, Národná banka Slovenska mohla tieto skutočnosti zistiť až s určitým časovým odstupom, najmä pri plnení zákonom uloženej periodickej informačnej povinnosti Družstva. Nemožno pritom opomenúť, že štatutárny orgán Družstva počas celej doby verejnej ponuky zodpovedal za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície (§ 128 ods. 1 písm. h/ zákona č. 566/2001 Z. z.), pričom schválenie Prospektu investície nemalo za následok aj schválenie Zmluvy o riadení portfólia, ktorá bola zaradená do zoznamu zmlúv zabezpečujúcich odbyť výrobkov vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt alebo realizáciu poskytovaných služieb, ktoré poskytuje (§ 128 ods. 1 písm. a/ bod 10 zákona č. 566/2001 Z. z.); Národná banka Slovenska totiž nemala právomoc vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva. Družstvo až do 15.04.2010, kedy požiadalo o preskúmanie postupu obchodníka s cennými papiermi, nesignalizovalo Národnej banke Slovenska zhoršenie jeho finančnej situácie, príp. nedostatky v činnosti obchodníka s cennými papiermi. Pri výkone dohľadu na mieste samom v dňoch 20.04. do 06.05.2010 Národná banka Slovenska zistila zmeny v údajoch v Prospekte investície, ktoré by mohli ovplyvniť hodnotenie majetkových hodnôt, s následkom neaktuálnosti Prospektu investície, nie však jeho neplatnosti (ako sa mylne domnievala navrhovateľka - pozn. súdu), pretože zo žiadnych ustanovení zákona č. 566/2001 Z. z. nevyplýva neplatnosť Prospektu investície pre neaktuálnosť jeho údajov (tá sa vzťahuje len na Prospekt cenných papierov podľa § 123 zákona č. 566/2001 Z. z. - pozn. súdu). Národná banka Slovenska vyzvala Družstvo na predloženie žiadosti o schválenie dodatku Prospektu investície. Ako vyplýva z rozhodnutia NBS zo dňa 26.08.2010, č. D.-XXXX/X-X/XXXX, Družstvo predmetnú žiadosť Národnej banke Slovenska síce predložilo, táto však neobsahovala všetky náležitosti podľa zákona č. 747/2004 Z. z., pričom rovnaké nedostatky mal aj dodatok Prospektu investície v zmysle zákona č. 566/2001 Z. z., a tieto neboli i napriek viacnásobnému predĺženiu lehoty na doplnenie žiadosti a dodatku odstránené a konanie bolo zastavené. Medzičasom NBS iniciovala konanie o uložení sankcie podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z. za porušenie ustanovení § 129 ods. 3 citovaného zákona, ktoré ukončila vydaním rozhodnutia dňa 30.05.2011, č. D.-XXXXX-X/XXXX, ktorým zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt. Je teda zrejmé, že NBS konala v rámci svojich oprávnení stanovených zákonom a súd v jej postupe nezistil namietaný nesprávny úradný postup.

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, spočívajúci v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu, po zistení v Prerokovaní nedostatkov podľa zápisu zo dňa 24.08.2007, súd v prvom rade udáva, že predmetom konania je nesprávny úradný postup odporcu, a nie obchodníka s cennými papiermi; preto v priamej príčinnej súvislosti s ním mohla vzniknúť škoda len Družstvu, a nie navrhovateľke. Navrhovateľka totiž nebola v žiadnom záväzkovom, ani inom vzťahu s obchodníkom s cennými papiermi. Účastníkom takého vzťahu vzniknutého na základe zmluvy o riadení portfólia bolo len Družstvo, a preto z tohto právneho vzťahu potom vyplývali práva a povinnosti len jeho účastníkom. Ako súd uviedol vyššie dohľad Národnej banky Slovenska bol limitovaný zákonom č. 566/2001 Z. z., a preto informácie a podklady, ktoré mala NBS zisťovať v rámci predmetu dohľadu podľa § 135 ods. 2 a § 137 ods. 2 zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade sa vzťahovali výlučne ku konkrétnemu druhu dohľadaného subjektu, v danom prípade Družstvu, ako vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, so zohľadnením jemu zákonom vymedzených povinností. Zákon Družstvu neukladal povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizika, prípadne krytia rizika. Národná banka Slovenska na základe údajov o štruktúre majetku Družstva k 31.12.2005 a 31.12.2006 síce zistila nedostatky v oblasti dodržiavania Prospektu investície, avšak podľa právnej úpravy platnej v danom období roka 2007 nemohla uložiť Družstvu sankciu, pretože povinnosť dodržiavať Prospekt investície sa v tom čase na vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nevzťahovala. Národná banka

Slovenska ako štátny orgán, ktorého činnosť je všeobecne regulovaná článkom 2, ods. 2 Ústavy SR, nemohla konať nad rámec, rozsah a spôsob stanovený zákonom, a preto zistené nedostatky a nezrovnalosti v činnosti Družstva prerokovala na stretnutí s členmi štatutárneho orgánu Družstva dňa 24.08.2007 a súčasne dala odporúčania na nápravu tohto stavu. Národná banka Slovenska v danom období (po 24.08.2007) preto nemohla pristúpiť k uloženiu peňažnej sankcie, pozastaviť alebo zakázať predaj majetkových hodnôt za nedodržiavanie Prospektu investície podľa § 144 ods. 4 zákona č. 566/2001 Z. z., ktoré oprávnenia použila pri zistení neaktuálnosti Prospektu investície po 01.06.2010.

A napokon pokiaľ ide o nesprávny úradný postup odporcu, spočívajúci v prijatí nedostatočných opatrení na nápravu protiprávneho stavu, po zistení závažných pochybení obchodníka s cennými papiermi, pri činnosti voči Družstvu, súd má za to, že ani v tomto smere sa nemožno stotožniť s argumentáciou navrhovateľky, a to v prvom rade pre absenciu priamej príčinnej súvislosti s prípadnou škodou na strane navrhovateľky. Zároveň súd poukazuje na to, že z listinných dôkazov, najmä jednotlivých rozhodnutí NBS o uložení pokuty vo výške 500.000,- Sk (rozhodnutie zo dňa 08.01.2008, č. D. XXXX/X/XXXX), vo výške 300.000,- Sk (rozhodnutie zo dňa 20.08.2008, č. D.-XXXX-X/XXXX) je zrejmé, že Národná banka Slovenska činnosť obchodníka s cennými papiermi sledovala, pričom nebolo jej povinnosťou informovať Družstvo o výsledných zisteniach. Zákon č. 747/2004 Z. z. o dohľade totiž ustanovuje v § 2 ods. 2, že dohľad nad dohliadanými subjektmi je verejný a konanie pred NBS vo veciach dohľadu rovnako verejné. Preto je účastníkom konania v konaní o uložení pokuty alebo inej sankcie alebo opatrenia na nápravu len dohliadaný subjekt alebo iná osoba, ktorej sa má pokuta, prípadne sankcia uložiť. Navyše, je súd toho názoru, že vzťahom na záväzkový vzťah medzi obchodníkom s cennými papiermi a Družstvom založený Zmluvou o riadení portfólia, bolo primárne povinnosťou Družstva, ktoré malo všetky dostupné informácie o činnosti obchodníka, aby zabezpečilo priamu kontrolu plnenia jeho povinností a dohľad nad jeho činnosťou voči Družstvu. V tomto smere potom nemožno zanedbať ani povinnosti samotnej navrhovateľky, ktorá sa ako členka Družstva mala aktívne a včas zaujímať o svoje práva a ich výkon voči Družstvu a jeho orgánom v zmysle zásady „práva patria bdelym“ a zamedziť tak znehodnoteniu, príp. nevykonalnosti svojich majetkových a iných práv súvisiacich s Družstvom.

Sumarizáciou vyššie uvedeného možno teda uzavrieť, že navrhovateľka v konaní nepreukázala existenciu predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., na vyvodenie ktorej je potrebné kumulatívne, t. j. súčasné splnenie všetkých zákonom stanovených podmienok, keď nepreukázala vznik škody, namietaného nesprávneho úradného postupu, a tým ani vznik príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Súd preto posúdil nárok navrhovateľky ako nedôvodný a v celom rozsahu ho zamietol.

Pokiaľ ide o listinné dôkazy, týkajúce sa vzťahu medzi Družstvom a obchodníkom s cennými papiermi, ktoré založila do súdneho spisu navrhovateľka, súd sa s nimi oboznámil, avšak bližšie ich nevyhodnocoval, nakoľko predmetom konania nebol nesprávny úradný postup odporcu pri výkone dohľadu nad obchodníkom s cennými papiermi.

V napadnutom rozsudku súd prvého stupňa rozhodol, že nepožiada súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predběžnej otázke podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a zároveň návrh navrhovateľky na prerušenie konania zamietol.

Pokiaľ sa týka návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorý bol v predmetnej veci zamietnutý, súd prvého stupňa takýto návrh zamietol s odôvodnením, že verejná ponuka majetkových hodnôt nie je regulovaná smernicou EÚ 2003/71 ES - smernicou o Prospekte, ktorý sa zverejňuje pri verejnej ponuke cenných papierov, alebo ich prijatí na obchodovanie a o zmene a doplnení smernice 2001/34 ES na znenie ktorej sa navrhovateľka odvoláva v návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Uviedol, že alternatívne investičné možnosti, medzi ktoré je možné zahrnúť aj činnosť vyhlasovateľov verejnej ponuky majetkových hodnôt začala v rámci EÚ regulovať až smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/61/EÚ, zo dňa 08.06.2011, o správcoch alternatívnych investičných fondov a o zmene a doplnení smerníc 2003/41/ES a 2009/65/ES a Nariadením (ES) č. 1060/2009 (EÚ) č. 1095/2010.

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci mal za to, že rozhodnutie Súdného dvora Európskej únie o položených otázkach nie je nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia vo veci samej z dôvodu vyššie uvedeného, ako aj na základe zhodnotenia dokazovania vo veci samej. Aj z tohto dôvodu sa neobrátil

na Súdny dvor Európskej únie. Súd návrhu navrhovateľky na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie nevyhovelo aj z toho dôvodu, že prvostupňový súd nie je súdom, proti ktorému rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, a z toho dôvodu mu táto povinnosť obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie nevyplýva, nakoľko táto povinnosť vyplýva po zhodnotení skutkových okolností len súdu, voči ktorému rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie navrhovateľka a napadla ním výrok, ktorým bol zamietnutý návrh o náhradu škody. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti tak, že návrhu vyhovie, alebo aby odvolací súd odvolaním napadnutý druhý výrok rozsudku súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľka namietala, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní nezohľadnil, že odporca nepostupoval v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty; základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t. j., že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Spoliehal sa na to, že nedôjde ku škode na jej úkor, pretože vychádzala z garancie odporcu, ako orgánu dohľadu. Podľa zákona, ktorý poveril odporcu dohľadom nad subjektmi, ktoré mali nakladať s jeho investíciou. Navrhovateľka sa spoliehala na riadny výkon dohľadu zo strany odporcu, pretože nemohla predpokladať, že dohľad napríklad nad prospektom investície je podľa odporcu len formálny, resp. že takýto je jeho obsah podľa výkladu odporcu, pretože zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad prospektom investícií, nedefinoval. Postup odporcu bol svojvoľný, resp. arbitrárny v neprospech každého, ktorý sa na odporcu z hľadiska stability a ochrany investície spoliehol.

Uviedla, že odporcov argument, že upozornil družstvo, že odporca vykonáva dohľad nad činnosťou družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa § 135 ods. 1 zák. č. 566/2001 Z. z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou družstva je úplne irelevantný, ak navrhovateľ nemohol o takto zúženom dohľade orgánu dohľadu vedieť. Zákon č. 566/2001 Z. z. nepoužíva rozlíšenie medzi „činnosťou“ a „celkovou činnosťou“ dohliadaného subjektu, pričom takéto rozlíšenie neobsahovalo ani ustanovenie § 135 ods. 1 tohto zákona ani v čase, keď odporca schválil projekt investície (2002) a družstvo sa stalo dohliadaným subjektom ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt. Uviedla, že predmetom dohľadu Národnej banky Slovenska nad dohliadanými subjektmi uvedenými v odseku 1 je zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností. Predmet dohľadu v uvedenom zmysle - t. j. ohľadne činnosti družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nebol nemenný a navrhovateľka sa odôvodnene spoliehala, že v rámci dohľadu bude odporca dohliadať na dodržiavanie podmienok ustanovených povoleniami podľa zákona č. 566/2001 Z. z. a dodržiavanie tohto zákona a osobitných zákonov v rozsahu z nich vyplývajúceho. Nie je teda pravda, že neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou navrhovateľky a porušením zákonných povinností odporcom, spočívajúce v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zákon č. 566/2001 Z. z. Súd tým, že zamietol návrh navrhovateľky odobril výklad zákona č. 566/2001 Z. z., ktorý úplne popiera zmysel právnej úpravy dohľadu. Svojím výkladom súd umožňuje, aby došlo aj v budúcnosti k porušeniu zákona na úkor občanov. Navrhovateľka mala za to, že NBS minimálne od roku 2007 zanedbávala svoje povinnosti pri výkone dohľadu nad družstvom aj obchodníkom s cennými papiermi. Uviedla, že povinnosťou NBS podľa § 137 ods. 2 ZCP je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností, pričom podľa § 135 ods. 1 ZCP, ktorý platí v tomto znení už od 01.05.2007, družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových, ako aj obchodných o hodnôt, patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany NBS. Poukázala na skutkovo a právne totožné konanie vedené na súde prvého stupňa pod sp. zn. 7C/206/2011, kde bolo preukázané z výpovede svedka C.. K. L. N., že NBS už v roku 2007 pri kontrole družstva zistila, že družstvo má z hľadiska rizikovosti portfólia nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jedného emitenta a to spoločnosti CI HOLDING, a. s., ktorý v tom čase akcionársky vlastnil obchodníka, t. j. že družstvo malo všetky peňažné prostriedky získané od navrhovateľov investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom a družstvom. V konaní 7C/206/2011 sa ďalej zistilo, že NBS po takomto vážnom zistení o rizikovosti portfólia družstva sa uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo následne po tomto vytknutí zo strany NBS rozložené namiesto jednej do troch zmeniek a to zmeniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING, a. s., CI REALITY s. r. o. a Global production, s. r. o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami CI HOLDING a. s. a

vo všetkých troch spoločnostiach bol, či už členom predstavenstva, alebo konateľom C.. G. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka, t. j. NBS naďalej akceptovala stav, že celé portfólio družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov s CI HOLDING a.s. a obchodníkom. Ani po vydaní tohto rozhodnutia NBS, okrem udelenej pokuty vo výške 10.000,- eur, NBS nevyužila kompetencie v zmysle ZCP a neprijala žiadne významnejšie opatrenia, ako napr. predbežne, alebo celkom zakázať činnosť obchodníkovi, alebo družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť obchodníkovi, alebo napr. udeliť peňažné sankcie priamo členom predstavenstva družstva, alebo obchodníka družstva. NBS umožnila ďalšiu činnosť družstva aj obchodníka čo vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti navrhovateľky vložených prostriedkov do družstva.

NBS s rozhodnutím zo dňa 30.05.2011, pod č. D.-XXXXX-X/XXXX zakázala družstvu predaj majetkových hodnôt (ďalej len rozhodnutie o zákaze činnosti) z dôvodu neaktuálnosti prospektu vzhľadom k tomu, že sa zmenili skutočnosti v ňom uvedené, pričom z výpočtu uvedených nedostatkov prospektu družstva uvedených v rozhodnutí o zákaze činnosti je nepochybné, že prospekt bol neaktuálny v základných, ale aj z pohľadu investorov, vrátane navrhovateľky rozhodujúcich skutočnostiach pričom skutočnosti v ňom uvedené nie sú úplné a pravdivé. Navrhovateľka zároveň uviedla, že družstvo svojim konaním porušovalo ustanovenie § 129 ods. 3, v spojení s ustanovením § 128 ods. 1 písm. b), c) a h) a ustanovenie § 125c odsek 1, v spojení s ustanovením § 127 ods. 4 zákona OCP od roku 31.12.2006, avšak NBS voči družstvu úradne zasiahla až v máji roku 2011 a to vydaním rozhodnutia o zákaze činnosti. Navrhovateľka tiež poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky 29Cdo/4968/2009, ktorý podľa nej je úplne aplikovateľný aj na Slovenské právne pomery a ktorý judikoval, že existujúce konkurzné konanie samo o sebe nevylučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoju pohľadávku do konkurzu, žalobu o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou, pretože súd má v konaní o náhradu škody povinnosť skúmať či aktuálny stav konkurzného konania objektívne vylučuje možnosť uspokojenia navrhovateľa, ako veriteľa v konkurznom konaní, a ak áno v akom rozsahu, pričom pri tomto vyhodnotení súd nemá čakať až na konečné rozvrhové uznesenie konkurzného súdu, ale je povinný zohľadniť už napr. správy ustanoveného správcu konkurznej podstaty o stave daného konkurzu. Uviedla, že pokiaľ by sa pripustil názor, že prebiehajúce konkurzné konanie vylučuje podanie občianskoprávnej, či inej žaloby o náhradu škody, potom by zákon o konkurze a reštrukturalizácii fakticky suspendoval Občiansky zákonník, Zákon o zodpovednosti za škodu, ako i zákon č. 300/2005 Z. z., Trestný zákon v platnom znení a to až do doby právoplatného skončenia konkurzného konania, čo by mohlo trvať i niekoľko rokov. Takýto záver je neprijateľný. Navrhovateľka poukázala na skutkovo a právne totožné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C/194/2011, kde bol navrhnutý výsluch JUDr. Mareka Letkovského, ktorý je ustanoveným správcom konkurznej podstaty družstva a výsluchom správcu bolo zistené, že 90 % z objemu prihlásených pohľadávok je stále popretých. Súčasný stav konkurzu neposkytuje pre navrhovateľku možnosť uspokojiť sa z výťažku konkurzu v rozsahu, v akom si uplatnila svoju pohľadávku.

Zároveň navrhovateľka uviedla, že zo zápisnice o pojednávaní pred prvostupňovým súdom vyplýva, že listinné dôkazy vyžiadané prvostupňovým súdom neboli riadne vykonané spôsobom ustanoveným v § 129 ods. 1 O.s.p., keď v zápisniciach nie je uvedené, že boli prečítané určité presne označené listiny, alebo ich presne označené časti. V tejto súvislosti poukázala, na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Mcd011/2010 zo dňa 31. januára 2012.

K odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril odporca, ktorý navrhol, aby odvolací súd zamietol podané odvolanie navrhovateľky a aby rozsudok súdu prvého stupňa, konkrétne druhý výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ako vecne a právne správny potvrdil.

Odporca uviedol, že súd prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, riadne zabezpečil dôkazné listiny, keď mal k dispozícii 11 právoplatných rozhodnutí vydaných odporcom a následne dospel k správne a riadne odôvodnenému rozhodnutiu v predmetnej veci. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV ÚS 115/03, III ÚS 209/04, I ÚS 241/07, ako aj na uznesenie NS SR 4Cdo/58/2012. Uviedol, že navrhovateľka nevyužila všetky možnosti na vymoženie svojho nároku, keď nepodala návrh proti členom predstavenstva ani členom kontrolnej komisie podielového družstva slovenské investície, ktorí boli zodpovední v zmysle obchodného zákonníka aj Stanov družstva PDSI za riadenie družstva a tiež za hospodárenie, nakladanie s majetkom družstva, pričom si ihneď uplatnila nárok na náhradu škody od odporcu.

Pokiaľ navrhovateľka tvrdila, že odporca nepostupoval v súlade s princípom právneho štátu, odporca uviedol, že je vylúčený extenzívny výklad ústavných princípov vyplývajúcich z článku 2 ods. 2 Ústavy SR, pričom zastával stanovisko, že postupoval v súlade s Ústavou SR a s platnými právnymi predpismi. Odporca nebol nečinný ani nespôsobil žiadne zbytočné prietahy pri svojom postupe voči družstvu PDSI, ako aj obchodníkovi CI, dodržiaval zákonné pravidlá zakotvené ustanoveniami zákona o dohľade a ZCP. Uviedol, že navrhovateľke muselo byť známe, že z jej investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov.

Pokiaľ sa týka odvolania v ktorom navrhovateľka tvrdila, že odporca údajne zanedbal povinnosti pri dohľade nad družstvom PDSI a nad obchodníkom CI odporca uviedol, že pre právnu irelevantnosť dokazovania o údajnom nesprávnom úradnom postupe odporcu nad obchodníkom CI nepovažuje za potrebné opätovne sa vyjadrovať k tvrdeniam navrhovateľky, uvádzaných v jej odvolaní, následne odporca poukázal na svoje písomné vyjadrenia v priebehu prvostupňového konania. Zdôraznil, že odporca môže i vzhľadom na článok II ods. 2 a 3 Ústavy SR a článku 2 a 3 listiny základných práv a slobôd ukladať sankcie dohliadanému subjektu len za také porušenie a neplnenie povinnosti, ktoré sú dohliadanému subjektu uložené zákonom a ktoré zároveň patria do pôsobností a kompetencií orgánu dohľadu. Odporca zároveň zdôraznil, že až od 01.06.2010 boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že družstvo PDSI, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície. Až odvtedy mohol odporca dohliadať, či družstvo, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, dodržiava schválený projekt investície, teda, či si plní povinnosť uloženú zákonom. Tiež nešlo o také rozhodnutie odporcu (udelenie povolenia), ktorým by odporca určil alebo stanovil vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt nejaké podmienky. Povinnosť aktualizovať prospekt investície bola stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 01.01.2009 na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 ZCP, v znení zákona číslo 558/2008 Z. z. Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nepretržite zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície v zmysle § 128 ods. 1 písm. h/ ZCP. Odporca zároveň poukázal na ustanovenie § 135 ods. 1 ZCP kde sú vymenované viaceré druhy subjektov, pričom na tieto subjekty a ich činnosti sa nevzťahuje rovnaká zákonná regulácia podľa ZCP. Informačné podklady, ktoré má odporca zisťovať v rámci predmetu dohľadu podľa § 135 ods. 2 a § 137 ods. 2 ZCP, sa vždy sťahujú výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu so zohľadnením jeho zákonom uložených povinností. Iná interpretácia ustanovení § 135 ods. 2, § 137 ods. 2 ZCP by kolidovala s ustanoveniami článku II ods. 3 Ústavy SR a článku II ods. 3 Ústavy SR a článku II ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Teda žiaden zákon neukladal vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt - ani družstvu PDSI žiadne povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík, ani krytia rizík na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, napríklad správcovských spoločností, pre kolektívne investovanie a niektorých ďalších dohliadaných subjektov, a preto údajné povinnosti družstva nemohol odporca kontrolovať. Vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt mal iba jednu informačnú povinnosť podľa § 129 ods. 1, písm. b/ Z. o. CP, ktorá spočívala v tom, že zverejnené alebo hromadne používané oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt musel obsahovať taktiež upozornenie, z ktorého vyplývalo, že s touto investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov.

Odporca mal za to, že za činnosť družstva v mene družstva PDSI koná predstavenstvo družstva ako štatutárny a výkonný orgán družstva, ktorý riadi činnosť družstva rozhoduje o všetkých záležitostiach družstva, pokiaľ nie sú zákonom, stanovami a rozhodnutím členskej schôdze vyhradené inému orgánu družstva. To znamená, že za dodržiavanie prospektu investície družstva PDSI bolo zodpovedné predstavenstvo PDSI, ako štatutárny orgán, a to bez ohľadu na fakt, či vyhlasovateľovi verejnej ponuky táto povinnosť bola alebo nebola osobitne uložená v ZCP. Odporca mohol kontrolovať len to, či si družstvo PDSI plní informačné povinnosti podľa bývalých ustanovení § 126 - 130 ZCP o verejných ponukách majetkových hodnôt, a to, či informácie zverejňované družstvom PDSI obsahujú náležitosti predpísané bývalým ustanovením § 129 ZCP a či družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt zverejňuje finančné správy v zmysle bývalého ustanovenia § 130 ZCP. Odporca nebol a ani nie je príslušný potvrdzovať správnosť finančných ukazovateľov družstva. Na túto činnosť sú oprávnené iné subjekty a to audítori.

Pokiaľ navrhovateľka v súvislosti s popieraním reálnej predčasnosti žalobného návrhu poukázala na rozsudok NS ČR 29Cdo/4968/2009, zo dňa 11. 4. 2012 pričom tvrdila, že existujúce konkurzné konanie

samo o sebe nevylučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu žalobu o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou, toto tvrdenie navrhovateľky považoval odporca za zavádzajúce a nezodpovedajúce skutočnosti. Uviedol, že citovaný rozsudok Najvyššieho súdu ČR totiž primárne rieši problematiku zodpovednosti iných subjektov ako štátu a iba sekundárne sa zaoberá zodpovednosťou za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci. Mal za to, že nie je možné zmiešať posúdenie otázky vzniku škody pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci s otázkou zodpovednostných nárokov osôb uvedených v § 3 ods. 2 zákona ZKV, teda českého zákona číslo 328/1991 Sb o konkurse a vyrovnání ve znění pozdějších předpisů. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR z ktorého vyplýva, že aj zo súdneho rozsudku zverejneného v Zbierke pod číslom R 48/2011, rozsudok 25Cdo/2601/2010 vyplýva, že v prípade prebiehajúceho konkurzu na majetok dlžníka sa posúdenie nevymáhateľnosti pohľadávky poškodeného, ako predpokladu vzniku škody spôsobenej štátom, odvíja odo dňa, keď poškodený dostal plnenie na základe právoplatného rozvrhového uznesenia súdu bez ohľadu na to, že doposiaľ nebolo vydané rozhodnutie o zrušení konkurzu. V predmetom rozsudku Najvyššieho súdu ČR sa navrhovatelia domáhali proti členom štatutárneho orgánu nemenovanej obchodnej spoločnosti a teda nie proti štátu, náhrady škody lebo členovia štatutárneho orgánu si oneskorene splnili povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok danej obchodnej spoločnosti. Odporca zároveň uviedol, že zodpovednosť členov štatutárneho orgánu je všeobecnou občianskoprávnou zodpovednosťou za škodu, a je založená na prezumpcii zavinenia s možnosťou týchto osôb zbaviť sa tejto zodpovednosti.

Navrhovateľke však doposiaľ nevznikla žiadna škoda, a teda chýba tu základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, pričom nemožno ani odhadnúť, v akej výške navrhovateľke škoda a kedy v budúcnosti eventuálne táto škoda vznikne, pretože jej vznik, výška závisí od výsledku konkurzného konania družstva PDSI. Ak pohľadávka konkurzu družstva nebude uspokojená v rámci konkurzu družstva, až vtedy môže navrhovateľke vzniknúť škoda. Skutočnou škodou by mohla byť iba ujma, spočívajúca v neuspokojenej pohľadávke navrhovateľky voči dlžníkovi, teda voči družstvu PDSI. Táto škoda nevzniká v okamihu splatnosti pohľadávky ani v okamihu omeškania dlžníka - teda družstva PDSI, ale mohla by vzniknúť až okamihom, keď sa právo veriteľa, teda navrhovateľky, na plnenie voči dlžníkovi stalo fakticky nevymáhateľným.

Zároveň odporca poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 165/2012-45 (bod 36 odôvodnenia nálezu), v ktorom Ústavný súd judikoval, že „kým žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp., kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená), nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, podľa zákona číslo 58/1969 Zb., od 01.07.2004 v zmysle zákona číslo 514/2003 Z. z., v znení neskorších predpisov.

Odporca zároveň poukázal na tú skutočnosť, že v konkurze na majetok družstva PDSI (konkurzné konanie sp. zn. 3K/95/2010), nemajú veritelia ani len zistené pohľadávky, pričom samotný správca konkurznej podstaty konštatoval v predmetnom konaní, že účtovníctvo úpadcu PDSI je v katastrofálnom stave, bolo vedené len do júla 2010, účtovné doklady sú v neporiadku, resp. mnohé z nich chýbajú, pohľadávky neboli popreté z dôvodu, že by boli nedostatočne zdokladované, ale v dôsledku veľmi podozrivého hospodárenia úpadcu v období pred konkurzom, a zlého stavu účtovníctva a tým spojenej nemožnosti jednoznačne preveriť skutočnú existenciu uplatnených pohľadávok.

Odporca mal za to, že navrhovateľka (veriteľ) nepreukázala, že jej vznikla škoda spôsobená štátom - odporcom, pretože navrhovateľka má vymáhateľnú pohľadávku voči družstvu PDSI ako aj voči orgánom družstva PDSI a jej žaloba je jednoznačne predčasná.

K námietke navrhovateľky, že listinné dôkazy neboli riadne vykonané spôsobom, upraveným v ust. § 129 ods. 1 O.s.p. odporca uviedol, že zo zápisnice z pojednávania z 29.01.2014 str. 7 jednoznačne vyplýva, že k oboznámenému právna zástupkyňa navrhovateľky a splnomocnená zástupkyňa odporcu zhodne udávajú, že obsah oboznámených listinných dôkazov a vyjadrení je im známy, nakoľko ich majú k dispozícii, nie je potrebné detailne ich oboznamovať čítaním. V tejto súvislosti odporca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/283/2006, ako aj na ust. § 121 O.s.p., v zmysle ktorého netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti. Uviedol, že na Okresnom súde Bratislava I sa vedú voči odporcovi stovky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe, pričom vo všetkých sporoch je právnym zástupcom navrhovateľov ktorí sú veriteľmi

družstva PDSI Advokátska kancelári FUTEJ & Partners, s.r.o.. Navrhovateľ tendenčne zamlčiava tú časť judikatúry NS SR podľa ktorej nevyhnutným kumulatívnym predpokladom pre nedostatok je aj to, že „ani z nich (zo zápisníc), že sudca oboznámil ich obsah.“ Je zrejmé, že zo zápisníc súdu prvého stupňa jasne vyplýva, že súd oboznámil a vykonal jednotlivé listinné dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 219 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľka v tomto konaní nepreukázala vznik škody, nepreukázala ani nesprávny úradný postup odporcu v oneskorenom zistení neaktuálnych údajov, zahrnutých do prospektu investície. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup zo strany Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad činnosťou družstva. Je nesporným, že NBS bola povinná vykonávať dohľad nad činnosťou družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, avšak je potrebné uviesť, že bol v tomto konaní sporný rozsah takéhoto dohľadu. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa poukazuje na tú skutočnosť, že od účinnosti novelizovaného ust. § 129 ods. 3 zákona číslo 566/2001 Z. z. (novela zákona číslo 566/2001 Z. z., vykonávaná zákonom číslo 129/2010 Z. z.) teda až do 01.06.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú povinnosť dodržiavať schválených prospekt investície. Teda až od 01.06.2010 mohla NBS dohliadať, či družstvo dodržiava schválený prospekt investície. Povinnosť aktualizovať prospekt investície v zmysle § 125c ods. 1 písm. f/, v spojení s ust. § 127 ods. 4 zákona číslo 566/2001 Z. z. bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená až od 01.01.2009 a to na základe novelizovaného ust. § 127 ods. 4 zákona číslo 566/2001 Z. z. (novela zákona číslo 566/2001 Z. z., vykonaná zákonom č. 558/2008 Z. z.). Počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt zodpovedal investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v prospekte investície štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1 písm. h/ zákona číslo 566/2001 Z. z.), pričom pokiaľ ide o rizikovosť portfólia zákon číslo 566/2001 Z. z. neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt a teda ani družstvu žiadne povinnosti v oblasti rozloženia rizík, na rozdiel od dohliadaných subjektov (išlo napríklad o správcovské spoločnosti pre kolektívne investovanie a iné). Preto tieto neexistujúce povinnosti družstva nemohla Národná banka Slovenska kontrolovať. NBS nevykonávala dohľad na finančnými ukazovateľmi družstva, mohla podľa platnej právnej úpravy kontrolovať len to, či družstvo plní informačné povinnosti v zmysle § 126 - § 130 zákona číslo 566/2001 Z. z.. Odvolací súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že navrhovateľka si musela byť vedomá toho, že s jej investíciou je spojené riziko a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov (§ 129 ods. 1 písm. b/ zákona číslo 566/2001 Z. z. v znení platnom do 21.07.2013, § 126 - § 130 boli zo zákona č. 566/2001 Z. z. vypustené novelou, vykonanou zákonom číslo 206/2013 Z. z., účinným dňa 22.07.2013). Ak si týchto skutočností navrhovateľka nebola vedomá, nemožno to pričítať na ťarchu Národnej banky Slovenska, v zmysle zásady podľa ktorej neznalosť zákona neospravedlňuje. To isté platí aj pokiaľ ide o argumentáciu navrhovateľky že o rozsahu dohľadu NBS nad činnosťou družstva nemal vedomosť. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné konštatovať, že v predmetnom konaní nebol preukázaný základný predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátu v zmysle § 9 zákona číslo 514/2003 Z. z., ktorým je nesprávny úrad štátu zastúpeného Národnou bankou Slovenska.

Pokiaľ ide o rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 29Cdo/4968/2009 na ktorý v odvolaní poukazovala navrhovateľka, odvolací súd v tomto smere poukazuje na podrobnú argumentáciu odporcu, s ktorou sa stotožňuje.

Na zdôraznenie správnosti odvolací súd uvádza, že miera možného uspokojenia veriteľov dlžníka môže byť objasnená už pri vydaní čiastočného rozvrhu, prípadne pri právoplatnom schválení konečnej správy a ak z nej bude zrejmé, že dosiahnutý výťažok z peňaženia konkurznej podstaty nebude stačiť ani na plné uspokojenie pohľadávok s tým, že nezaistení veritelia druhej triedy neobdržia pri

rozvrhu v podstate nič. Teda z rozsudku Najvyššieho súdu ČR nevyplýva záver, že návrh o náhradu škody proti štátu možno podať v ktoromkoľvek štádiu konkurzného konania. Predpokladom vzniku štátu za škodu je nedobytnosť pohľadávky poškodeného v tom zmysle, že je zrejme, že poškodený neobdrží v konkurznom konaní žiadnu sumu. V akej výške vznikla veriteľovi škoda možno zistiť už skôr, než pri rozvrhu, a to napríklad pri vydaní čiastočného rozvrhu alebo pri právoplatnom schválení konečnej správy. V predmetnej veci v konkurznom konaní vyhlásenom na majetok družstva nedošlo k speňažovaniu majetku z podstaty preto správca konkurznej podstaty doteraz nemohol podať konečnú správu o speňažovaní majetku z podstaty a vzhľadom na to, nemohlo dôjsť ani k čiastočnému rozvrhu. Za tohto stavu otázka nedobytnosti pohľadávky nie je vyriešená, a teda nie je zrejme, že rámci konkurzného konania navrhovateľ nedostane nič a vzhľadom na to nemožno ustáliť ani výšku škody.

K ďalšej námietke na navrhovateľky, týkajúcej sa procesného pochybenia súdu prvého stupňa v tom zmysle, že súd prvého stupňa na pojednávaní nevykonal riadne v zákonom stanovenom rozsahu dokazovanie listinnými dôkazmi, odvolací súd uvádza, že z obsahu zápisnice zo dňa 14.04.2014 vyplýva, že účastníci boli súdom riadne oboznámení s obsahom predložených listinných dôkazov, pričom sami účastníci na predmetnom pojednávaní zhodne vyhlásili, že obsah všetkých listinných dôkazov, ktoré sú založené v spise sú im známe. Tak právna zástupkyňa navrhovateľky, ako aj zástupkyňa odporcu uviedli, že so všetkými vyjadreniami druhej strany, ktoré sa nachádzajú v predmetnom spise, ako aj s listinami, ktoré boli v priebehu pojednávania doručené súdu sú oboznámené, pretože ide o vyjadrenia, ktoré sú skutkovo a právne totožné s inými vecami vedenými v súdnom oddelení a preto uviedli, že nie je potrebné, aby súd prítomných s obsahom týchto všetkých vyjadrení oboznamoval. Obe prítomné zástupkyne uviedli, že nežiadajú poskytnutie lehoty za účelom oboznámenia sa s vyjadreniami listinnými dôkazmi predloženými v priebehu pojednávania, pričom právna zástupkyňa navrhovateľa uviedla, že nemá žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania v predmetnej veci. Preto podľa odvolacieho súdu odvolacia námietka navrhovateľa v tejto veci neobstojí.

Vzhľadom na vyššie uvedené, preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, ktorou bol zamietnutý návrh o náhradu škody, považuje na vecne správny, a preto ho aj v tejto časti s poukazom na ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Výrok, ktorým súd rozhodol, že nepožiadá súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a návrh navrhovateľky na prerušenie konania zamietol, nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

Dovolanie navrhovateľky proti výroku, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o súdnom poplatku, dovolací súd odmietol.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p., v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trov nevznikli.

O trovách dovolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na ust. § 243d ods. 1 O.s.p., v spojení s ust. § 142 ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľka mala v dovolacom konaní len čiastočný úspech, preto odvolací súd o trovách dovolacieho konania rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.